

Knjiga proroka Jeremije Krstića

Tomislav Marković

Peščana oluja

I

Dana dvadesetčetvrtog, meseca devetog

Godine Gospodnje 1987.

Dok sam sedeo u dnevnoj sobi

I satima blenuo u fregatu na olujnom moru

Odjednom se nešto mrdnulo

Unutar zlatnožučkastog rama

Na Vilerovom goblenu

Sevnula je munja iz tačkastog oblaka

A grom je zagrmeo probijajući bubne opne

Pomrsili mi se konci u glavi

Okrenuo sam izvezenu sliku

Licem ka zidu

Zapušio uši prstima

Nije pomoglo

Grmljavina je i dalje odjekivala

Pretvarajući se u ljudski glas

Koji dolazi sa neodređenog mesta

Istovremeno spolja i iznutra

Jasno sam čuo reči

Užarene zvučne igle

Probadale su mi mozak

Jeremija, Jeremija

Opaši se kao čovek

Izađi u pustinju

I oči će ti se otvoriti

Izmileli su raznobojni konci ispod rama

Splićući se u šaku

Koja me je uhvatila za ruku

I izvela niz stepenište, do ulaza

Šaka je imala čvrst stisak

Kao da je ispletena od čeličnih niti

Hodao sam poput mesečara

Omamljen, sluđen, ubeućen

Među javom i med snom

Noge su koračale nekim svojim putem

Ja sam samo posmatrao sa strane

Šta se zbiva s mojim telom

Posednut, svrgnut, razvlašćen

Napolju me je dočekala peščana oluja

Obrisi zgrada jedva su se nazirali

Ispod mutnog zastora od peska

Vetar je kovitlao sićušna zrna

Gomilajući ih u džinovske dine

Pod kojima su nestajali

Travnjaci, živice i automobili

Gledao sam kroz peščanu maglu

Ljude postrojene u kohorte

Kamenih lica

Kako nepomično stoje na trotoarima
Kako ukočenih očiju zure negde uvis
U nakostrešeni sedokosi kumulus
Odakle je vejao pesak
Poput žutog snega
Preobražavajući Beograd u peščaru
Vetar je silovito duvao
Kroz rupe na njihovim grudima
Stvarajući nepodnošljivi cvileći zvuk
Žive Eolove harfe
Pištale su poput Osmog putnika
Na putu bez povratka
U bezvazdušni prostor
Sa svakim naletom vetra
Rupe su se širile
Kao da je uskovitlani vazduh
Sačinjen od *Super silver* žileta
Praznina se borila za život
Izgledalo je kao da se neka nevidljiva zver
Nastanjena u ljudima
Posle višedecenijskog sna
Naprasno probudila, gladnija od čopora vukova
I počela da ždere svog domaćina
Sitnozrna pošast šumorila je kroz šupljine
Curilo je na sve strane
Kao da je svako ljudsko telo
Postalo kladenac peska
Nakon četrdesetak minuta u pustinji

Končana šaka me je povela uz stepenice
Nazad u stan
Posadila me u fotelju
I uplela se u goblen
Svaki konac na svoje mesto
Pogledao sam kroz prozor
Klinci su igrali basket na betonskom terenu
Komšijski psi jurcali među drvećem
Zraci sunca probijali su se kroz krošnje
Milujući listove lipa i kestenova
Nigde nijednog zrna peska
A kamoli malopredašnje Sahare
Vizija je netragom iščezla
Kao da je neko pritisnuo dugme
Na daljinskom upravljaču
I promenio moj unutrašnji program
Ali je nešto duboko u meni
Nastavilo da curi
Da se rasipa kao pesak

II

Velike su pustinje i sve je pustinja
Samo se povremeno privremeno
Kamuflira betonom i kamenom
Crepom i malterom, drvetom i staklom
Samo se ponekad zakrabulji
Kostima i krvlju, kožom i mesom
Samo se pokadšto maskira

Skupštinskim zdanjima i policijskim stanicama
Sakrije se u zebri i semaforu
Šćućuri se među stranicama *Knjige zakona*
Pritaji se u novom talasu i radničkom savetu
Primiri se u kućnim vratima
Koja se ne zaključavaju
Letuje u sindikalnom odmaralištu
Sunča se na peščanoj plaži
Barabar s turistima koji ništa ne slute
Svet deluje kao čvrsta gradnja
Zidanica na granitu
Svi zaborave da je ugaoni kamen
Od prašine i snova umešen
Fatamorgana nikad ne traje dugo
Tek jedan tren ili koji vek
A onda pustinja izroni
Iz zemlje, iz neba
Ispod temelja, ispod tepiha
Iz usijane glave, iz zadržiglog srca
Podrije tlo pod nogama
Počisti vilajet kao metlom
Ko zaboravi pustinju
Pustoš će mu procvetati
Na mestu gde se nekad nalazila
Porodična kuća s baštom
Ko ne haje za pustinju
Unutrašnji organi će mu se rasuti
Preinačeni u peščanicu

Jer prolazi obličje ovog sveta
Bilo li ili ništa ne bilo
Priviđeno, pa nestalo ga
Razvejalo se vetrom i otišlo
Kao ispod tenkovskih gusenica
Prah i dim u maglu

III

Dana dvadesetčetvrtog, meseca devetog
Godine 1987. posle Hrista
Dođe mi u utvari Reč Gospodnja
Posredstvom Vilerovog goblena
I otvori mi oči
Vidim
Ja, Jeremija Krstić, sin groma
Vidim, ne sanjam

Buđenje

I

Počelo je sasvim bezazleno
Skoro nečujnim zveckanjem
Escajga po fiokama
Treperenjem jogurta u čaši
Blagim njihanjem lustera na tavanici
Uskom pukotinom u zidu
U koju ne bi mogao ni mrav da se uvuče
Lakim, gotovo neprimetnim
Podrhtavanjem tla
Kao da se neko meškolji u snu
U dubini zemlje
U dubini duše
Izazivajući lakši tektonski poremećaj
Koji ni najosetljiviji seizmograf
Ne može da zabeleži
Kasnije se treskavica pojačala
Ormari od teške hrastovine
Padali su u nesvest
Armatura je dobijala otvorene prelome
Soliteri su zaigrali kolo
Ljuljajući terasama, drmajuci roletnama
Vitlajući antenama kao džepnim maramicama
Nemir se uselio u kosti
Našao trajno prebivalište u hrskavici
U klecavim kolenima
Vlast su preuzeli sijamski blizanci

Doktor Trepet i Mister Strah
Rasle su raseline na tlu
Zemlja se raspukla kao zrela smokva
Na julskom suncu
Iz podzemlja je pokuljala
Lepljiva masa
Nevidljiva golim okom
Nedostupna dvogledu i mikroskopu
Zadah iz ždrele probuđene zveri
Tanatosa, Baš Čelika, Mrakovida
Ili nekog sličnog mitskog bića
Podzemna tvar je lako prodirala
U duše ispražnjene čamotinjom
U srca obrasla čemerikom
Uvlačila se u šupljine šupljih ljudi
Naduvavala ih kao novogodišnje balone
Punila ih barutom kao topovske cevi
Sve je bilo spremno za pucanje

II

Trup-trup, trup-trup
Potkovane stope trupkaju ulicama
Ukletih gradova
Zver ima dva miliona nogu
Za marširanje u stroju
Za šutiranje u glavu
Zver ima dva miliona ruku
Svačijih i ničijih

Za nošenje barjaka, transparentata i zastava
Za podobno glasanje i davljenje nepodobnih
Zver ima dva miliona šaka
Za čvrsto stiskanje u pesnicu
Dok nokti ne raskrvare dlan
Zver urla kroz megafon od milion grla
Jačina zvuka odvrnuta je do maksimuma
Zemlja se trese od topota i klopota
Od zveke i halabuke
Treslo se Ušće
Dok rečna korita nisu presušila
Treslo se Kosovo Polje
Dok poljana nije popucala po šavovima
Tresla se Ravna Gora
Rodila se noćna mora

III

Otvorio sam četvore oči i uši
Čujem kako u katakombama
Limunom i solju skidaju rđu s bajoneta
Čujem škljocanje očnjaka i oroza
Potmulu tutnjavu kolone oklopnih vozila u daljini
Zveckanje zlatnim kašikama
O izgrebano dno limenih tanjira
U narodnim kuhinjama
Čujem kako meci zvižde
Pesme iz kosovskog ciklusa
Vidim Lazareve mošti kako ustaju iz groba

Navlače carsku odeždu
I spremaju se za povratničku turneju
Vidim sjaj u očima muškaraca i žena
Sjaćenih na Gazimestanu
Odblesak zapaljenih gradova
Vidim kako se nebesnici
Otimaju oko vekne bajatog hleba
Pokraj kontejnera sa četiri ocila
Vidim jato dvoglavih orlova
Koji ključaju mrtvo ljudsko meso
Po opustelim ulicama
Često me pohodi božanska milost
Akustičnih i vizuelnih halucinacija
U snu i na javi

IV

Noć je njihovo vreme
Bude se u prvi sumrak
Pomaljaju noseve i nožice iz skrovišta
Razmile se po gradu i prigradskim naseljima
Iz mrtvih uglova izranjaju zloguke senke
Razapinju po parkovima
Mreže od tankih mišićnih vlakana
Za lov na ljudske duše
Prerušeni u komunalce
Peru ulice bezolovnim benzinom
Od 98 oktana
Kuju planove za budućnost

Kamom i čekićem
Geguckaju, na tri noge pocupkuju
Dok premazuju pijačne tezge koprivinim sokom
U vodovodne cevi sipaju prašak
Za ispiranje mozga
Krpama od ljudi
I rasprskivačem sa sumpornom kiselinom
Sa plavih uličnih tabli
Brišu imena narodnih heroja
Opasani keceljama od ljudske kože
Prikradaju se posteljama usnulih
Hladni berberinovi prsti
Nadiru kroz san
Britve su naoštrene
Nakostrešene su čelične dlake
Na četkama za brijanje
Čekinjava grla mirno spavaju
Ne sluteći ništa

Rvanje s demonom

Osećam njegovo prisustvo u tami

Prati me u stopu

Diše mi za vratom

Osećam njegov zažareni pogled

Na zatiljku, u malom mozgu

Gleda me kao drvoseča cepanicu

Kao žderonja komad vruće jagnjetine

U ušima mi odzvanja kloparanje njegovih cipela

Koje ponekad zvuči i kao topot kopita

U lakom kasu

Ali kad se osvrnem

Iza mene nema nikoga

Samo pusta ulica

Samo odbačena plastična kesa

S kojom pleše noćna košava

Bagremovo lišće šumori na vetru

Mrmlja nešto nerazumljivo

Demon kameleon

Sveudilj menja lični opis

Poprima boju i oblik okoline

Prilagodljiv je svakoj podlozi

Ima moć da se prometne u sve što dotakne

Kao Terminator, model T-1000

Menja ljudska tela

Kao što ljudi menjaju čarape

Čas je u prosjaku, čas u akademiku
Sad u profesoru lingvistike
Sad u specijalisti za mentalne bolesti
Ponekad se razbaškari u čitavoj gomili
Ili posedne skoro celu društvenu organizaciju
Najudobnije se oseća u živim grobovima
Pesnika, pisaca i ostale menažerije
U uprepodobljenim sveštenicima
I mrgodnim pametnicima
Tamo je svoj na svome
Ušuškan komforom
I tradicionalnom gostoljubivošću
To je demon finih manira
Nikada ne ulazi bez poziva

Jednom, kad mu je pažnja popustila
Uspeo sam da ga uhvatim perifernim vidom
Mreškao se u kalemegdanskim krošnjama
Poput Predatora
Kratko je to trajalo
Brzo se iskobeljao iz mrežnjače
Neuhvatljiv kao vazduh

Otkrio sam kako se zove
Video sam mu ime u novinama
Otisnuto otrovnom štamparskom bojom
M. Šarenac
M kao maroder

M kao Mamon, Moloh, Mefistofeles
Sakriven u inicijalu kao geler u granati
Šarenac
Premazan svim bojama
Raznobojan kao buljuk na mitingu
Pseudonim iza kojeg nema nikoga
Prepoznajem njegov rukopis
U nedeljnoj i dnevnoj štampi
U tekstovima-bajalicama
U čaranjima i mađijanjima
U bacanju čini krilom belog orla
Prahom od kosovskih božura
Troprstim moštima
I ocilom u mrtvačkoj vodi
Prepoznajem ga u pesničkim krvnim slikama
U ključnim rečima koje bacaju ključ
Na vrhu uzavrelog roto-kotla
Njegov piskavi glas odjekuje u reagovanjima
Poznajem ga po tihoj jezi
Po grozi i ugrozi koje se provlače
Između nakostrešenih redova

Zove me telefonom u gluvo doba noći
Kad podignem slušalicu
Čuje se samo kreštanje i kričanje
Hući kroz slivnik u kupatilu
Izbija iz sudopere, grolji, žubori
Klokoće i brboće na suvo

Gađa me nevidljivim strelama
Puca pneumatskim pištoljem
Ispaljuje eksere za prikivanje na krst
Da nemam štit od Božje blagodati
Davno bi se i u mene uselio
Opustošio mi dušu i odjezdio dalje
Da potraži nove mušterije
Neumorni tragač za pukotinom
Obleće oko mene i danju i noću
Rilicom svrdla kroz neprobojni oklop
Udara glavudžom o zamandaljena vrata
Štrca otrov iz šupljeg zuba
Palaca dvokrakim jezikom
Ne priznaje poraz ni pod tačkom razno
Marljivog li službenika
Možda ga u devetom krugu
Proglase za radnika godine

Prvo sam mislio da je došao poslovno
Kao posrednik u trgovini ljudskim dušama
Dok mi nije sinulo
Da se duša ne može prodati
Jer se ponaša kao mačka
Gde god da je odneseš i ostaviš
Uvek će naći put do kuće
Takva je to zverka
A i ko bi normalan pazario
Tako ćudljivu i svojeglavu robu

Nepokornu i nepredvidljivu
Naviklu da ide svojom stazom
Makar bogaza vodila pravo u provaliju
Ipak, kupoprodaja cveta
Kao petunije po žardinjerama
Samo je proizvod kojim se mešetari
Sumnjivog kvaliteta
Kao da je pokupljen sa deponije
Iscedene misli, zgužvana osećanja
Razlupani snovi, pocepane težnje
Razum u fronclama, ličnost u ogriscima
Prazna ambalaža duha
Otpaci duše zreli za reciklažu
Espap s kojim vlasnici
Ionako ne znaju šta bi počeli
Pa ga razdaju u bescenje
Samo da se ratosiljaju bede
Jedva čekaju da se oslobode tog smeća
Koje se nakupilo u dalekoj unutrašnjosti
A M. Šarenac koristi poslovnu priliku
Sakuplja i odvozi komunalni otpad
Na nepoznato odredište
Kao suvereni gospodar
U carstvu espapizma

Juriš na nebo

Stvarno imaš osećaj za tajming
Baš sad si našao da odlepiš
Sad kad nam je najzad krenulo
Jebo te taj tvoj bog da te jebo
Našao je kad će da ti se javi
Kad malo bolje razmislim
Nimalo me ne čudi
Što si se upravo u ovom
Prelomnom istorijskom trenutku
Odmetnuo u proroke
Uvek si nalazio načina da osujetiš moje planove
Tako si bezvoljan, smušen i neambiciozan
Kad treba nešto da napraviš od svog života
E, ali kad Slavicu treba zajebati
Odjednom si pun energije i entuzijazma
Samo to više tako neće moći
Nisam ni ja ono što sam bila
Skromna pravница u malom preduzeću
Kuju svaka šuša gazi kako stigne
Napokon je došlo i mojih pet minuta
Diferencijacija je već počela
Je l' znaš uopšte šta to znači?
Odvajamo žito od kukolja
Iskorenjujemo korov
Ko nije s nama, taj je protiv nas
Potrebni su nam smeli i odlučni ljudi na funkcijama

Ljudi koji su spremni da jurišaju na nebo
Za mene ni nebeski svod više nije granica
A kukolj ima da gori na lomači
Spalićemo stari svet kao što smo spalili
Ludnicu u Guberevcu
Dolivaćemo benzin u vatru da brže gori
Iz pepela će nići nešto potpuno drugačije
Novi svet
Kojim ćemo mi gospodariti
Nova klasa upravljača
Ljudi posebnog kova
Drugovi su mi obećali
Direktorsko mesto u Keramici
I stan od sto kvadrata
Ej, sto kvadrata
Znaš koliko je to?
Uvrstili su me na listu najpouzdanijih kadrova
A zbog čega?
Zbog dva teksta koja sam objavila u štampi
Ali ne bilo kakva dva teksta
I ne protiv bilo koga
Nego protiv najvećeg neprijatelja
Našeg samoupravnog socijalizma
Sa ljudskim likom
Protiv onog đubreta
Što je redigovalo telegrame drugu Staljinu
Takvima ništa nije sveto
Takvi se ni sibirskog boga ne boje

Ja sam izvršila svoju patriotsku dužnost
Ne znam samo šta ti čekaš
Limun?
Ako te baš briga za sebe i mene
Misli na ovo nesrećno dete
Je li zaslužio da raste u ovom ćumezu?
Da ti otac nije bio pukovnik JNA
Ne bismo imali ni ovaj bedni stančić
Pogledaj se na šta ličiš
Izgledaš kao hipik koji glumi četnika
Samo sediš u tom tvom kafiću
Sa onim tvojim zgubidanima
Svirate kurcu od jutra do sutra
Nalivate se pivom i vinjakom
Slušate Baha u tri ujutro
Recituješ im neku glupu poeziju po ceo dan
Ko je još video vajde od stihova
Gledaj, bre, od čega se živi
A i te tvoje nazovi pesme
Da si zapisao makar nešto
Od tih silnih koještarija
Što ti padaju na pamet iz vedra neba
Dosad bi štampao bar deset knjiga
Pa bi se lepo učlanio u Udruženje književnika
Dobio bi stan kao svaki normalan pisac
I pošten državni posao
Uredničko mesto u nekoj velikoj izdavačkoj kući
Ili na televiziji

Ali džaba, tebi ne vredi pričati
Gospodin ne veruje u pisanu reč
Visi za šankom s lokalnim klošarima
I glumi Sokrata
Samo da znaš
Nije me mrzelo da pribeležim
Par tih tvojih bezvezarija
Ne veruješ?
Evo, sad ću da ti pročitam
Samo da donesem svesku
Evo, ovo si pre neki dan deklamovao
Onoj dvojici propalih pijandura
Što stalno piju na recku
A ja sam prislušivala sa strane

Kad si bio mali
Imao si pune ruke peska
Svako zrno – delić sreće
Duvao je vetar
Sa neznanog brda
I razneo pesak
Na sve strane sveta
Zato nisi tužan
Što su ti ruke prazne

Ej, nisi tužan što su ti ruke prazne
Pa nije ni čudo što si bio i ostao golja
Ovakvu glupost samo ti možeš da smisliš

Ranije mi se dešavalo
Da se probudim noću i zapitam
Da li si ti uopšte normalan
Sad se više i ne pitam
Totalno si flipnuo
Razgovaraš s nevidljivim bićima
Koja postoje samo u tvojoj sumanutoj glavi
Ne znam više ni zašto sam se uopšte udala za tebe
Valjda sam bila mlada i luda
Pala sam na tvoj čuveni dečački šarm
Bio si drugačiji od drugih
Pametan, duhovit, načitan
Tako neodoljivo otkačen
Toliko si obećavao
Ne znam da li si primetio
Mi odavno nismo deca
To što si mimo sveta
Nekad je umelo da bude simpatično
A sad si prosto čudak, osobenjak
Luda kojoj se ozbiljan svet smeje iza leđa
Ja ovo više neću da trpim
Dosadilo mi je da te vučem kroz život
Već godinama se osećam
Kao da teglim đulad na nogama
Ovo ti je poslednja šansa
Uozbilji se, čoveče
Ošišaj tu kosurdaču, obrij bradu
Učlani se u partiju

Sedi na sastancima, idi na konferencije
Napadni koga treba napasti
Bar ti umeš s rečima
Upotrebi više taj tvoj takozvani talenat
Za nešto korisno
Udri zmiju toljagom u glavu
Udavi ga onim njegovim gospodskim belim šalom
Najebi mu se milosne majke
Prošlo je doba komunističke aristokratije
Dosta je bilo njihovog zuluma
Sad je red na nas
Došlo je vreme da mi malo zajašemo
Tekst pošalji "Politici" za rubriku "Među nama"
Ništa ne brini, tamo imam svog čoveka
Sigurno će objaviti
Obavezno pomeni kosovsku dramu
Danonoćne srpske i crnogorske seobe
Nezaštićenu nejač izloženu silovanjima
Ugašena vekovna ognjišta
Pokaži drugovima da mogu da računaju na tebe
I za mnogo odgovornije zadatke
Pa da nas bog vidi
Ako nećeš, molim lepo
Ode Slavica svojim putem, ka visinama
A ti nastavi da truliš
U svom plesnjivom budžaku
S tim tvojim bogom
I ostalim kafanskim jebivetrima

Možda za bolje i nisi
Ma, nisam luda da čekam
Da tebi dođe iz dupeta u glavu
Ili da mi nešto padne s neba
Najzad je i mene bog pogledao
Bog kojem zalazeće sunce pali nakostrešenu kosu
Što reče ona reklama: Vožd je stigao
Povešće odabrane u svetlu budućnost
Ja sam tamo već jednom nogom
A ti kako hoćeš
Ovakav vođa se rađa jednom u sto godina
Možda i ređe
Sam bog ga je poslao Srbima
To je predsednik kakav nam treba
Pravi muškarac
Videla sam ga uživo samo jednom
Na gradskoj konferenciji
I ako baš hoćeš da znaš
Kad su nam se sreli pogledi
Trnci su mi prostrujali celim telom
Umalo nisam svršila
S tobom nikad nisam bila tako uzbuđena
Volela bih da se jebem s njim
A ti da gledaš
To bi me još više napalilo

Jebeš ovaj život, na dnu jezera rastu ljubičice
Rekao sam i zalupio vratima

Ispratio me je tresak čaše o zid

I prasak polomljenog stakla

Baal pod maskama

Dana devetnaestog, meseca jedanaestog

Godine Gospodnje 1988.

U ranu zoru

Podiže me duh Božji

I za sekund me premesti

S Konjarnika na Ušće

Posadi me na hoklicu

I reče mi: Sine čovečji

Ovi ljudi smišljaju bezakonje

I zlo svetkuje u ovom gradu

Zato prorokuj protiv njih

Prorokuj, sine čovečji

I spusti se na mene duh Gospodnji

I reče mi: Reci, ovako govori

Gospod Gospod

Drugarice i drugovi

Molim za malo pažnje

Nije ruka Gospodnja prekratka da spasi

Niti mu je uho otvrdlo da ne može čuti

Nego su opačine vaše jaz otvorile

Između vas i Boga vašega

Vaši su gresi lice njegovo zastrli

I on vas više ne sluša

Jer usne vaše izgovaraju laž

A jezik podlost mrmlja

U ništavilo se uzdate, laž kazujete
Začinjete nevolju, a rađate muku

Drugarice i drugovi

Skupljate se na mitinzima podrške

Nečastivim silama

Stiskate se jedni uz druge

Slepljeni tutkalom mržnje

Preobraženi u jedno telo

Višekelijski organizam

Razularenu neman sa milion glava

Služite crne mise usred bela dana

Urlate u horu s demonima

Pesme iz kojih sevaju bodeži

Stihove koji lede krv u žilama

Verete se po drveću kao majmuni

Zahtevate hapšenja nedužnih

Tražite vatreno oružje

Da raspalite oganj pakleni

Noge vaše u zlo hitaju

I brze su da krv nevinu proliju

Misli su vam misli zločinačke

Pustoš i propast na vašim su putevima

Spisi su vaši sefovi mržnje

Tamo čuvate reči-ukoljice

Kultura je vaša vojni magacin

Ispunjen oružjem za nove bitke

Koje za sada nisu oružane

Ali ni takve nisu isključene
Put mira ne poznajete
Na stazama vašim nema pravde
Iskrivili ste svoje drumove
Ko njima kreće, mira ne poznaje
Istine je nestalo iz vaših medija
Iz ustanova, sa trgova, sa ulica
Istina je isparila iz vašeg srca
Kao kap vode u pustinji
Ko se uklanja od zla
Postaje plen
A ko se opakima usprotivi
Postaje lovina

Drugarice i drugovi
Umorni radni narode
Zalutali samoupravljajući i samoupravljajuće
Ne slušajte lažne proroke
Ne verujte svojim sveštenicima i pametarima
Navlače brižne maske na lice
Dok zbore o stradanjima krotkih
O patnjama narodnim
O kosovskom stubu velikog plača
Kao duhovnoj vertikali
A potom se s govornice
Spuštaju u stomačnu horizontalu
Odlaze na krkanluk u Klub književnika
Putevima gastronomske revolucije

Rukovodeći se tajnom parolom
Ne damo kolenicu!
Sve je to jedan veliki
Baal pod maskama
Koji će se ubrzo pretvoriti
U horor film čiji su vam režiseri
Namenili skromnu rolu statista
Topovskog mesa i mesnih preradevina
Robe široke potrošnje
Tampon-zločinaca za jednokratnu upotrebu
Uzalud gajite nadu
U saksijama za muškatle
Da će vas mimoići čaša octa i žuči
Ufanje se vaše podlama
Uzdanje je vaše kuća paukova
Pirne vetrić i oduva krov i zidove
Jer koji vode narod vaš – oni ga zavode
A koji se voditi daju – oni su propali
Pretvoriće vas u ljudoždere
A potom će vas pojesti za doručak

Govorio sam reči Gospodnje
Glasom jednoličnim
A hodočasnici su navirali
Sa svih strana
Kuljali su kao mutna voda
Došli su da vide svog nakostrešenog boga
Da čuju mudre reči

Prvosveštenika mišje rupe
Vrhovnog zapovednika paučine
Generalisimusa ništavila
Radoznalci su zastajali
Vrteli glavom u neverici
Lica rasklibljenih u podsmeħ
Dobacivali da sam ćaknut
Šenuo, pomerio pameću
Da mi nisu sve koze na broju
Stajao sam na hoklici
Ruku podignutih ka nebu
Vetar mi je vijorio kosu
Kao dah Gospodnji
A oni su mi se unosili u lice
Kreveljeći se, podrugujući
Podrigujući smrdljive psovke
Vazduħ se okužio zapahom pokvarenih jaja
I ustajale moždane mase
Odjednom se na nas srućio pljusak tmine
Guste kao nafta
Provala crnog oblaka
Zažuborili su slapovi mrakopada
Munja je zaparala neozvezdano nebo
Pocepavši ga kao zavesu
Zagrmeo je grom iz utrobe

Zvao sam vas, a vi se niste odazvali
Govorio sam, a vi niste slušali

Nema spasa narodu odmetničkom
Pohodiće vas Gospod nad vojskama
Grmljavinom, trusom, hukom velikom
Vihorom, olujom i plamenim ognjem koji proždire
Poslaću vam anđela inflacije
Anđela bede, anđela gladi
Napujdaću na vas milosrdnog anđela
Opasanog nebeskim eksplozivom
Pokajte se ili ću vas kazniti
Najstrašnijom od svih kazni
Prepušću vas same sebi
Ostaviću vas na milost i nemilost
Mrakobesnim priviđenjima i prikazama
Vaših sapetih umova
Ogrezlih u tamu ovog sveta
Izručiću vas uništenju

Tmina se naglo povukla u sebe
Razblažila u lake jutarnje senke
Pogledah na zemlju, a gle, bez obličja je i pusta
I na nebo, a svetlosti njegove nema
Pogledah planine, a gle, tresu se
I svi humovi podrhtavaju
Pogledah, a gle, nema čoveka
I sve ptice nebeske odletele
Nigde nikog
Nigde ničeg

(Iz knjige "Napred u zlo", Otvoreni kulturni forum Cetinje, 2017)